

MAANEDSBLAD

UDGIVET

AF

FORENING IMOD LOVBESKYTTELSE FOR USÆDELIGHED.

DEN BRITISKE OG ALMINDELIGE FÉDÉRATIONS
DANSKE AFDELING.

TREDJE AARGANG.

APRIL 1881 — MARTS 1882.

VED ET UDVALG.

KJØBENHAVN.

V. THANING & APPEL.

1882.

søgelsen.» Fra den Dag er hendes Bane nedad bestemt. Jeg vil ikke sige, at dette altid er saaledes; nogle af disse Betjente ere maaske brave og skikkelige Folk, men man har ingen Ret til at antage, at de altid ere det, og man har ingen Ret til at straffe den halve Verden, medens man giver den anden halve Lov til at synde. Jeg skal nu efter disse Udtalelser foreslaa følgende Beslutning:

Dette Møde, hvor der er tilstede Udsendinge fra Belgien, Danmark, Frankrige, Holland, Italien, Schweitz, Sverige, Tydskland og de Forenede Stater, erklærer

at «Contagious Diseases Acts», 3: Loven om Udbredelse af smitsom Sygdom, og enhver anden Form af Usædelighedens Reglementering er en Krænkelse af de i ethvert af disse Lande bestaaende Retsgarantier (commonlaw),

at disse Love forøge Usædeligheden,

at de i Kvindens Person krænke den menneskelige Natur, — og

at en Afskrift af denne Resolution skal sendes til Premierministeren, samt til hendes Majestæts Inden- og Udenrigsminister.»

(Fortsættes).

Handel med skandinaviske unge Piger.

I det i New-York udgivne Blad «Nordstjernen» for 11te Febr. d. A. findes efter «Helsingborgs Tidning» 24de Marts en Meddelelse «til Advarsel for emigrerende Kvinder,» hvoraf Følgende har Krav paa vor fulde Opmærksomhed.

«I Fredags kom en ung svensk Pige Johanna B. Fredrichson ned til Castle-Garden, Emigrantkontoret i New-York, — og klagede til Forstanderen over, at hun med Magt var bleven holdt tilbage i Huset Nr. 22 & 24 i Bleecker Street af Miss Johnson, hos hvem hun efter Kontrakt havde taget Bolig.» Denne «Johnson», om dansk eller svensk vides ikke, var bekendt for at logere usædelige Kvinder, og da Forstanderen undersøgte Sagen, viste det sig, at hun endnu havde to andre svenske Piger i Huset, hvorfor han anmeldte Sagen for Politichefen;

— men i samme Øjeblik kom disse to Piger, Helga Maria Bjørnson og Sofie L. Nilson løbende til Politistationen med den samme Klage, at de med Magt vare blevne holdte tilbage af samme Miss Johnson og i samme Hus. — Politicaptainen lod efter disse Oplysninger Miss Johnson arrestere, og efterat hun var confronteret med de tre Piger, forklarede disse, at de havde truffet hende i Kjøbenhavn, og at hun havde tilbudt dem fri Reise til Amerika og en maanedlig Løn af 10 Kroner, naar de ville overtage en Plads i hendes eget Huus i New-York, en Kontrakt, som de uden Mistanke gik ind paa.

Efter disse Forklaringer blev «Johnson» overgivet til Dommeren, som forlangte en Caution af 10,000 Kroner for hendes Tilstedeværelse.

Et senere ankommet Brev fra en Emigrantagent i Kjøbenhavn meddelte, at en vis Dahlgreen der i Byen havde afsluttet en Kontrakt med samme Johnson, om efter Lejlighed hver Uge at sende hende 3 à 4 unge Piger, imod at han derfor modtog «en Douceur» for hver.

Forbittrelsen over denne desværre ikke enestaaende Begivenhed var saa stor, at det paatænkte at foranstalte et Mødemøde af de forskellige skandinaviske Foreninger, for at indsende Adresser til de forskellige skandinaviske Regjeringer med Anmodning om at være forsigtige med de Personer, som fik Lov til at være Agenter, samt at have Tilsyn med de unge udvandrende Piger, og til hvem disse bleve henviste.

Det tør anses for afgjort, at denne Miss Johnson vil blive dømt til flere Aars Fængsel i Lighed med en Rufferske, der for kort Siden blev dømt for en lignende Adfærd i Greenwich Street til 12 Aars Tugthus. — «Hvem kan vel tælle de mange Offre, som nu hensmægte i Fornedrelse og Elendighed i disse Pesthuler? Da der sandsynligt nok er flere, endog skandinaviske Kvinder, som drive denne skjændige Forretning, er Sagen saa alvorlig, at alle vore Dagblade i Sverige, Norge og Danmark paa det alvorligste anmodes om at meddele hele denne Begivenhed.»

I «Nordstjernen» af 25de Febr. berettes yderligere, at Miss Regine Johnsons Sag var bleven henvist til «The grand Jury», og at der af hende var forlangt en Kaution af 20,000 Kr., men at Bladet ikke vidste, om hun havde kunnet stille den. Den endelige Dom loves senere bekendtgjort.

Det er altsaa ikke alene i Belgien og andre europæiske Lande at der drives en formelig Handel med unge Piger til de autoriserede Bordellers Forsyning, men vi faa her at vide, at denne samme Handel foregaar her midt iblandt os. — Medens dette nu foregaar her tillands og, som det synes ved Agenter her i Kjøbenhavn, høres der fra Neapel, at en Person dér er bleven fængslet for at have drevet en lignende «Forretning» med italienske Kvinder med et «Hus» i Alexandria; «Varerne» ere afgaaede regelmæssigt efter Bestilling med Hensyn til Alder, Størrelse, Huld o. s. v.»

Hvorlænge vil det vare, inden de Regjerendes Samvittighed vil blive oprørt ved alle disse Skjændselsgjerninger, som dog have deres væsenlige Støttestøttepunkt i Anerkjendelsen af Usædeligheden som et «nødvendigt» Onde, samt i den Beskyttelse, som Reguleringsystemet yder Utugten?

Italien.

Stort Møde i Bologna

(Efter Bulletin continental. August 1881).

Den 16de Juni d. A. afholdtes der i Bologna et stort Møde, hvor den bekjendte Dr. med. Angostino Bertani holdt et Foredrag om «den faldne Kvinde, Løven og Politiet.» I den talrige Forsamling, som præsideredes af Grev Aurelio Soffi, saa man Byens Borgmester med flere Raadmænd, Commandanten Tacconi, mange Dommere, Advocater, Læger, Professorer ved Universitetet, Formænd for Arbejderforeninger og flere fremragende Mænd i forskellige Stillinger, foruden mange Kvinder. Efter livlige Forhandlinger, hvor iblandt andre Dr. med. Mme Mathilde Dessalles tog Del, blev følgende af Saffi stillede Resolution vedtaget ved Acclamation:

«De ved Dr. Bertanis Møde i Bologna den 16de Juni 1881 tilstedeværende Borgere, som ganske slutte sig til de ved Congressen i Genua 1880 vedtagne Bestemmelser, erklære,

«at Statens Anerkjendelse af Prostitutionen med dens Regulatorer og Lægevisitation i højeste Grad krænker Kvindens personlige Frihed, Sædelighedsfølelse og Værdighed, uden at der derved opnaaes nogen Beskyttelse for den offentlige Sundhed.»

— og sende deres broderlige Hilsen og Tilslutning til Fédérationsens forestaaende Aarsmøde i London.» — n. —

Ansvarhavende for Indholdet: O. M. Giersing.

Kjøbenhavn — Græbes Bogtrykkeri.

MAANEDSBLAD

udgivet af

Forening imod Lovbeskyttelse for Usædelighed.

Det britiske og almindelige Selskabs danske Afdeling.

Ved et Udvalg.

Nr. 31.

Oktbr. 1881.

3. Aarg., Nr. 7.

I alle Sager Foreningen eller dens Blad vedkommende henvende man sig til Dr. Giersing, Svanholmsvej 4, 1, V., hvor Foreningens Kontor er aabent Tirsdag og Fredag Kl. 1—3.

Ethvert Medlem erhoder „Maanedsbld“, som udkommer med c. 12 Ark om Aaret, for det ordinære Aarsbidrag, 2 Kr., med Tillæg af Forsendelsesudgifter. Udenbys Medlemmer maa bestille det paa et Postkontor. Omdelingen her i Byen sker ved eget Bud.

Nye Medlemmer indtegnes paa Kontoret, hos ethvert af Bestyrelsens Medlemmer, samt i W. Priors Hofboghhandel, Kjøbmagergade 52, og erholde det i Aaret udkomne, saavidt Oplaget rækker.

Abonnement af Ikke-Medlemmer koster 3 Kr. og modtages i nævnte Boghandel, hvor enkelte Nummere af Bladet faaes à 25 Øre.

Indhold:	Meddelelser	Side
Foreningens Sag paa Valgtribunerne d. 24. Maj d. A.		— 100
Det store offentlige Møde i St. James's Hall Tirsdag Aften den 21de Juni. Fortsættelse		— 101
Indberetninger afgivne ved Fédérations Aarsmøde i London den 20—22de Juni fra Afdelingerne i de forskellige Lande. Den franske og den belgiske		— 112
Yttringer fra Tydskland		— 117

Meddelelser.

Fra Hr. Møller Jacobsen i Brøns i Slesvig modtaget 20 Kr.

Smaaskrifter, Foreningens Sag vedkommende, som faas i alle Boglader:

Nr. 1. Svar fra Kvinder til Dr. Hornemann.

Nr. 2. Gjenmæle, af B. J. Føg.

Nr. 3. Ekko i Ørkenen, af Forfatterinden til: «Fra de Stummes Lejr».

Nr. 4. Et Gjenmæle mod Dr. Hornemann, af L. B.

Da der oftere indløber Spørgsmaal, om Foreningens Medlemmer erholde de af den udgivne Smaaskrifter gratis, meddeles herved, at dette vel i sin Tid var paatænkt, og tildels endnu lejlighedsvis vil kunne ske, — men ikke som Regel.

Naar det ikke anderledes bekjendtgøres, ville disse Skrifter være at faa paa sædvanlig Vis i Boghandelen.

Efterspørgselen efter Kvinder, der kunne lokkes ind i Utugtens Tjeneste, og altsaa fremmer hele denne skjændige Virksomhed, som stadigt anretter de største Ulykker! (se Laveleyes Udtalelser om dette Punkt nedenfor, samt i dette Blad for November d. A. S. 127). Sagen er altsaa den, at Politiet for Tiden staar magtesløs overfor den hvide Slavehandel. Og Lovgiveren kan ikke give Politiet Midlerne til at modarbejde den uden at bryde med Beskyttelsessystemet. Vel kunde Bestemmelser om Strafansvar for den Agent eller Fæstemand, der medvirker til at anbringe unge Piger i Tjeneste, hvor der efter de foreliggende Oplysninger er Grund til Mistanke om, at Pigerne agtes anvendte til Utugt, udrette noget. Men saadanne Bestemmelser kunne ikke vel gives, saalænge Beskyttelsessystemet staar i god Kurs; de vilde bryde Lovgivningens Harmoni. Dette System kræver Adgangen til en uhindret Omsætning af de Varer, hvis rigelige Tilstedeværelse Lægerne forlange, og desuden — ogsaa mod en saadan Bestemmelse vilde det ikke være Agenterne vanskeligt at dække sig. Handelen med Piger til Utugt kan med andre Ord kun modarbejdes derved, at man overalt uden Undtagelse straffer Rufferiet. Saasnart man, som nu, tilsteder det under visse Former, nemlig med Hensyn til privilegerede Skjøger, oplækker man allesteds kunstigt Efterspørgselen efter Kvinder til Benyttelse til Utugt. Straffede man allevegne Bordelholderiet og Rufferiet under alle Former, vilde Virksomheden for at skaffe sig Piger, som man ad denne Vej kunde tjene noget ved, kvæles i sin Rod, og den hvide Slavehandel kunde ikke florere, fordi der intet Afsætningsmarked vilde findes for Pigerne. Men denne Vej er ogsaa den eneste ad hvilken der kan udrettes noget.

Forøvrigt kunne vi ikke afslutte disse Bemærkninger uden at dvæle et Øjeblik ved Slutningsbemærkningen i Politidirektørens Brev. «De paagjældende Piger maa antages at have været usædelige». Hvad vedkommer dette Sagen? Dersom Politidirektøren havde bemærket, at de paagjældende Piger selv havde ønsket at anbringes i Utugtens Tjeneste, vilde Udtalelsen have været forstaaelig. Men at de «maa antages at have været usædelige» gjør efter vor Formening ikke Sagen bedre. Hvor mange Kvinder gives der ikke, der her hjemme have ført et daarligt Liv, og som netop ønske Tjeneste paa fremmed Sted under nye Forhold for at kunne vende tilbage til et ordentligt Liv? At slige Kvinders Forsøg paa at redde sig ud af Elendigheden skal ende med at de føres endnu

dybere ind i Elendigheden paa et fremmed Sted, hvor de ere aldeles ukjendte og hjælpeløse, er mere end haardt. Vi ville derfor antage, at Politidirektøren efter de foreliggende Oplysninger har forment, at de paagjældende Kvinder selv have ønsket at anbringes i Utugtens Tjeneste, og at det er denne Tanke, han har givet et Udtryk, som dem, vi hidtil kun ere vant til at finde blandt vore «lægevidenskabelige» Modstanderes «Argumenter».

Aarsagen til den europæiske hvide Slavehandel.

Efterstaaende Brev har Professor i Statsoeconomie ved Universitetet i Liège Emile de Laveleye sendt til den af det engelske Overhus i Anledning af den «hvide Slavehandel» nedsatte Komité.

«Som bekjendt er Belgien mere end noget andet Land bleven indviklet i den lumpne Handel, som er bleven kaldet «Den hvide Slavehandel»; men jeg maa paastaa, at dette ikke har sin Grund i, at den almindelige Sædelighed der skulde staa paa et lavere Trin end i Frankrige eller Tydskland. Jeg tror netop det Modsatte, at den sædelige Fordærvelse er mindre i Belgien, fordi det er en Regel, at der i de store Stater er flere Aarsager til moralsk Fordærvelse end i de smaa.

Mellem England og Frankrige, saavel som mellem England og Belgien drives denne «hvide Slavehandel» og vil vedblive at drives, saalænge der paa Fastlandet findes en autoriseret og legaliseret Ordning af Usædelighed, saalænge den er Gjenstand for Bevilling ligesom en anden Næringsvej. Denne legale Organisation af Usædelighed er Hovedstøtten for den afskyelige Handel, som vi arbejde paa at faa afskaffet.

Som det fremgaar af Regulativet for Bryssel, er det de kommunale Autoriteter, som give Tilladelse til at holde «offenligt Hus», og dette Regulativ tillader, at baade umyndige Piger og gifte Koner indskrives paa Listerne og visiteres, uagtet Landets Straffelov sætter Straf for Utugt med umyndige og for den, som begunstiger

slig Utugt eller Forførelse. Blandt de communale Indtægter findes opført Afgift af disse Huse, medens der paa Italiens Statsbudget, hvor Prostitutionen er ordnet ved Lov, findes en lignende Indtægts-post, som omfatter Afgift af Bordeller.

En saadan Tingenes Tilstand, hvor Usædelighed sættes paa samme Fod som enhver anden anerkjendt Forretning, maa jo nødvendigvis have den mest ødelæggende Indflydelse ikke alene paa Politiet, men paa Alle og Enhver, som bringes i Forhold til disse hæslige Institutioner. Som det brüsselske Politi sagde til de engelske Philantroper, som vilde udfri nogle ulykkelige engelske Piger: «Vi kunne ikke fortrædige disse Etablissementer, som ere lovligt autoriserede, og i hvilke der er sat store Kapitaler.»

Denne Kvindehandel, det vil sige denne Udlejning af Mennesker, ligesom af Heste og Kvæg, i Usædelighedens Tjeneste, er en Adfærd, som strider imod alt moralsk Begreb, mod al Sands for hvad der er Ret, bør derfor overalt forbydes. Saalænge som disse Indretninger bære Lovlighedens Mærke vil ogsaa Handelen til deres Forsynelse vedblive. Saalænge Slavehandelen var en lovlig Forretning i visse Lande, var det umuligt at undertrykke den uagtet alt, hvad Krydsere og Krigsskibe gjorde for at hæmme den. Thi ifølge en statsoeconomisk Lov staa al Forsyning i Forhold til Efterspørgslen, — og de, som forsyne den organiserede Usædelighed, ere kun deres Hjælpere, som have Fordelen af denne Indretning.

De vigtigste Misligheder ved denne Regulering ere:

1. Indespærring. Regulativerne forbyde vistnok alt af denne Art; men disse Kvinder have hverken Penge eller anstændige Klæder, eller noget Middel til atter at komme hjem; i Virkeligheden ere de derfor indespærrede, især de fra fremmede Lande.

2. Politiet, som vænnes til at se paa alt dette som lovligt, ja endog som privilegeret, beskytter og begunstiger Alt, fornemmeligt «Værterne».

3. Udenlandske Piger's Forklaring bliver gjerne afgiven gennem vedkommende «Vært» eller «Værtinde», som oplyst ved Forhørene.

4. Politibetjentenes Besøg i disse Huse ere sjældne og til liden Nytte, da de altid foregaa i Værtens Nærværelse.

5. Drik og Lediggang i Forbindelse med det usædelige Liv gjør disse Kvinder aldeles hjælpeløse.

6. Værterne have et Hold paa Pigerne ved den Gjæld, disse

ere nødte til at gjøre, og de anse sig for bundne ved den og betragte den som en Æresgjæld.

Alle disse Misligheder hænge næsten uundgaaeligt sammen med dette System. Et saadant System, som i eet Aar tvang Municipalitetets Formand samt Chefen for «Sædelighedspolitiet» til at opgive deres Embeder, kan ikke længere taales.

Den samme Lov, som gjælder for Spillehuse, skulde ogsaa ramme disse Huse. Overalt er Hasardspil ansét for at være en strafbar Forbrydelse; medens der var Tider, i hvilke der blev givet Bevilling til disse Spillehuse. Nu ere de lukkede overalt undtagen i Monaco. Paa samme Maade skulde alle Stater, som hidtil have taalt og beskyttet Utugtshusene, anse det for at være deres første Pligt at standse al Forretning, som gaar ud paa at fremme Utugt, hvad enten Kvinderne ere myndige eller umyndige.

Det skulde synes, at England, uden at saare andre Staters Ømtaalighed, kunde gjøre Noget, enten ad diplomatisk Vej eller ved Udtalelser i Parlamentet, for at dets agtede Stemme maatte blive hørt til Forsvar for Sædelighed og Retfærdighed.

Emile de Laveleye.

Forholdenes Udvikling i Paris.

(Efter Bulletin contin. Septbr.).

Det er interessant at følge Begivenhedernes Udvikling i Paris efter Municipalraadets bekjendte Bestemmelse af 28de Dec. f. A., at Reguleringssystemet skal afskaffes med dette Aars Udgang. Vi have allerede omtalt, hvorledes Politipræfecten Andrieux i Marts søgte at skuffe Publicum ved at inddrage det saakaldte «Police des mœurs», Sædelighedspolitiet, uden at dette havde mindste Forandring i Reguleringssystemet til Følge (se dette Blad for Maj. S. 22). Noget var der dog vundet derved, at disse Politibetjente, som tidligere vare civilklædte, og ofte benyttede denne Dragt paa en skammelig Maade, nu bleve uniformerede som de andre og derved altid ere kjendelige. Som det oplystes i et tidligere Nummer, (se Nr. 29—30. S. 89) varede det imidlertid ikke længe, førend

Er der to Sædelighedslove, én for Manden og én for Kvinden?

Af O. M. Giersing.

Vort Aarhundrede har med Ret faaet Navn af Opfindelsernes Aarhundrede, men ikke alle disse Opfindelser have været til Menneskehedens Gavn. Blandt disse sidste maa henregnes den Opfindelse eller Opdagelse, som man har gjort paa det moralske eller sædelige Omraade, hvorefter den tidligere almindeligt gjældende Grundsætning, at det er Menneskets Pligt at leve et sædeligt Liv, kun har Gyldighed for Kvinden, men ikke finder sin fulde Anvendelse paa Manden, for hvem det under visse forøvrigt meget almindeligt forekommende Forhold skulde være «en Nødvendighed» at tilsidesætte Sædelighedens Fordringer, for ikke at tage Skade paa sit legemlige Velvære. Af Kvinden derimod, især af den ugifte Kvinde fordrer Samfundet den strengeste Overholdelse af den almindelige Sædelighedslov; hun maa forøvrigt være et nok saa godt og fortræffeligt Menneske, men synder hun imod denne Lov, taber hun ikke alene al Agtelse og ofte sin hele Stilling i Samfundet, men bliver endog undertiden sat helt udenfor Lov og Ret, som en Ting og værre end det, — medens Manden, endog uden at give Anstød, kan sætte sig ud over alle slige Hensyn ikke alene uden at tabe noget i sin udvortes Stilling, men endog saaledes, at han i Manges Øjne staar omgivet af en vis Glands og Beundring. Dog ikke nok hermed, at der saaledes er sat én Sædelighedslov for Manden og en anden for Kvinden. Nej, i det civiliserede Europas «kristne» Stater har denne opdagede «Nødvendighed» ført til, at der er udkommet Love, — hos os for neppe otte Aar siden, — der vel, som det siges, ere givne for at forebygge Udbredelsen af en Sygdom, men hvis Bestemmelser ere af den Beskaffenhed, at der ved Foranstaltninger fra det Offenliges Side under Politiets Tilsyn tilvejebringes saadanne Forhold og Anstalter, hvorved udsvævende Mænd paa en let og bekvem Maade kunne tilfredsstille «Nødvendigheden», — og dertil faa en idetmindste tilsyneladende Sikkerhed for, at dette kan ske uden Frygt for at tage nogen Skade paa deres Sundhed eller Helbred. Med andre Ord, vort oplyste Aar-

hundrede har faaet Æren af at have organiseret Lasten til Fordel for denne for Mænd foregivne «Nødvendighed» — og hvorfor, af hvilken Grund? Fordi man derved vil forebygge Udbredelsen af en Sygdom, som kun paadrages ved frivilligt at udsætte sig for den.

Vi maa altsaa vel forstaa og fastholde, at Menneskeheden vore Dage med Hensyn til Sædelighedsloven bliver delt i to Halvdele: Mændene, for hvem denne Lovs Overtrædelse baade er tilladt og nødvendig — og Kvinderne, for hvem den hverken er tilladt eller nødvendig. Vi have saaledes nuomstunder to Sædelighedslove, én for Manden og én for Kvinden.

Spørges der nu, hvem der har gjort denne «Opdagelse», da maa der svares, at den skyldes Læger, der følte, at det af dem anbefalede Reguleringsystem trængte haardt til at støttes ved nye Grunde mod den Forargelse, det begyndte at fremkalde, fordi det ikke opfyldte de Forventninger, som man havde knyttet til det: at det skulde virke til Gavn for den offentlige Sundhed, — det Eneste, som kunde bringe Samfundet til at lukke Øjnene for dets mange Skyggesider. Det kunde jo ikke i Længden blive skjult for Nogen, at de «Foranstaltninger», som Tid efter anden toges, vare saaledes udtænkte, at det, medens man gik saa fuldkomment hensynsløst tilværks imod Kvindekjønnen, samtidigt blev gjort saa overmaade «let og bekvemt», ja man kunde gjerne sige indbydende for Manden at tilfredsstille sine Tilskyndelser i denne Henseende, — og det var derfor meget begribeligt, at denne nye fra Læger udgaaende Lærdom snart vilde blive lyst i Kuld og Kjøen af mange Lægmand. «Systemets» Velyndere og Forsvarere have naturligvis villet benægte, at de have tilsigtet noget saadant, at de have villet gjøre Lastens Udøvelse «bekvem og let» endsige tiltrækkende; men Sandheden kommer dog Tid efter anden frem. Vi sé saaledes i et offentligt Dokument, som for et Par Aar siden blev afgivet til Borgerraadet i Brüssel, den By, hvor Reguleringsystemet efter Lægernes egen Paastand er udviklet til en meget stor Fuldkommenhed, hvorledes en mangeaarig Chef for det saakaldte Sædelighedspoliti, M. La naers uden mindste Sky udtaler, at der maa oprettes flere Bordeller i Brüssel, og at det er nødvendigt, at de henlægges midt i Byen, i dens mest befærdede Gader, til Bekvemmelighed for «de Herrer, som ikke holde af at gaa de lange Veje, for at finde dem».

Hvorpaa grunder sig nu denne nye Opdagelse? Derpaa sva-
res der:

1. at den paagjældende Drift er den stærkeste saavel hos
Mennesket, som hos Dyret.

2. at den hos Manden er saa bydende, at den overhovedet ikke
lader sig bekvæmme, og

3. at dette ikke engang lader sig gjøre uden til Skade for
hans Helbred.

Som man vil sé, den ene Haand skal vaske den anden, den ene
Usandhed skal dække den anden.

Skulde det være sandt, at denne Drift virkelig er den stær-
keste i Mennesket? — Ubetinget kan dette naturligvis ikke menes,
da Drift og Lidenskaber ere meget forskellige hos de enkelte
Mennesker. Men mon ikke f. Ex. Ernæringsdriften, som stiger til
Hunger, endnu mere bydende fordrer Tilfredstillelse? Der er jo
ingen Tvivl om, at Sandselighed, som ved fortsat Misbrug bliver
ægget, kan vokse til ubetinget Raseri, til fuldkommen Galskab,
men det samme gjælder om enhver anden Lidenskab, selv den, som
ikke er begrundet i Menneskets legemlige Natur; man tænke blot
paa Had og Hævn, Æresyge o. dsl. Men selv om nu saa var, at
Kjønndriften er den stærkeste i Mennesket, hvorfra vil man da
hente Grunde, hvorpaa man kan støtte den Paastand, at de to Kjøn
skulle i denne Henseende være stillede saa forskjelligt, at Driftens
Styrke alene skulde komme den ene Halvdel af Menneskeslægten,
Manden, tilgode? I Menneskeslægten Fysiologi skal man virkelig
förgjæves søge efter nogen Begrundelse af en slig Paastand, og man
hjælper sig derfor ganske simpelt, med at bruge den Stærkeres Ret
ligeoverfor det svagere Kvindekjøn. Mændene ere nu engang dem,
som give Lovene, og saa give de Undtagelseslove, som alene komme
dem selv tilgode, idet de afvise Kvinderne dermed, at dette er
noget, som de ikke forstaa sig paa. Men dette er hverken ret-
færdigt eller ridderligt.

Den næste Paastand, at Manden ikke er istand til at bekvæmme
sin Naturdrift, siges saa halvt højt, med en vis mystisk Hemmelig-
hed, som om det var noget, man ikke tør tale om. Og dette er
ogsaa forsaavidt rigtigt, som den Mand, der vil undskylde sine
Udskejelser paa denne Maade, vil komme i en ikke ringe Forlegen-
hed. Aabent og for Alvor kan han nemlig ikke føre en saadan
Tale, uden med det Samme at maatte gjøre den Indrømmelse, at

han derved stiller sig langt under Kvinden, af hvem han fordrer en
langt større Modstandskraft, end den, han selv er i Besiddelse af,
— med andre Ord, uden at indrømme, at det er hende, som i det
Væsenlige, i sædelig Henseende er den Stærkere, og ham, som er
den Svagere. Ved alle andre Lejligheder véd han nok at gjøre
sin Overlegenhed over hende gjældende, at pukke paa, at han er
«Herren» — men her, hvor det gjælder om noget Væsenligt, om
den sædelige Alvor, her skulde hun saaledes være den Stærke og
han være den Svage! Dette tør naturligvis derfor ikke siges aabent
og lydt, men kun ganske hemmelighedsfuldt; men Ingen, som vil
sé ret paa Sagen, lader sig dog narre heraf men forstaaer, at slig
Tale kun føres, fornemmeligt af Læger, — for at afskjære Ind-
vendinger og bringe Modstandere til Taushed.

Ligesaa usande som disse to første Paastande er den tredje,
at Manden ikke kan bekvæmme sin Natur, uden derved at tage
legemlig Skade. Det kan derfor ikke betragtes anderledes end som et
Skalkeskjul, naar enkelte Læger saaledes vilde hævde, at Afholden-
hed kan være til Skade for Mandens Helbred? Ligesaa lidt som
der kan føres noget Bevis herfor, ligesaa lidt lader det sig naturlig-
vis modbevise. Er der imidlertid noget Punkt, hvori en gyldig
Sammenligning kan gjøres mellem Mennesket og Dyret, saa er det
vel i dette, og sé vi dog ikke ofte nok, hvorledes blandt de sidste
de kraftigste holde de andre i Ave, uden at disse deraf tage nogen-
sommelst Skade paa deres fysiske Velvære? — og Slutningen fra
dem til Manden har i denne Henseende fuldkommen Gyldighed, som
ingen noksaa spidsfindig Lægetheori skal kunne rokke.* Det maa
dog vel erindres, at Manden saavel som Kvinden ikke blot har et
Legeme, men ogsaa en udødelig Sjæl, og at selv om Manden ved
at beherske sin Naturdrift og sin Lidenskab derved vilde skade
sit Legeme, saa vilde han mangen Gang derved vinde det tidobelte
i sin sædelige Udvikling, hvad der dog vilde være en anderledes
vigtig og alvorlig Sag for ham. Naar et Menneske jevnligt lider
Ondt ved Kulde, Mangel paa god Føde o. desl. tager han utvivlsomt
Skade paa sin Helbred; men Ingen vil derfor paastaa, at det er en
«Nødvendighed» for ham at skaffe sig det Fornødne paa en Maade,

* Man vil have bemærket, at jeg ikke har talt om „Lægerne“, men kun
om „Læger“. Flere bekendte Fysiologer have udtalt sig for den her hævdede
Opfattelse. Forf.

som staar i Strid med almengyldige sædelige og retfærdige Grund-sætninger, og skulde det ikke ganske forholde sig paa samme Vis med den oftnævnte «Nødvendighed» for Manden? Hvorledes kan det derfor forsvares at give en Lov, som aldeles vilkaarligt giver det ene Kjøen Frihed til at krænke den Sædelighedslov, som baade er en almengyldig menneskelig og guddommelig Lov, medens det andet Kjøen stadig holdes under samme Lovs strænge Tugt? De Herrer Læger, som have tilraadet en saadan Lov, maa forsvare dette for deres egen Samvittighed. Der er dog vel næppe nogen Læge, som tør for Alvor hævde den Mening, at det ikke fortrinsvis er Kvinden, som paa forskjellig Maade lider under en tvungen Afholdenhed; — men hvorfor da ikke indrømme dem samme «Nødvendigheds» Betydning for hende, og den derpaa begrundede Frihed? Ganske simpelt, fordi Familielivet er den Grundvold, hvorpaa ethvert civiliseret Samfund hviler, og dette vil falde sammen, jo mere Familielivet undergraves og opløses.

Disse falske og for hver Mand saa nedsættende og beskjæmmende Lærdomme bør derfor fordømmes og skrinlægges som fuldstændigt misvisende, — vi Mænd ere selv stærkest interesserede deri, — og Lovgiverne, som faa Syn herpaa, maa indse Nødvendigheden af snarest muligt at opgive Lovbestemmelser, som hvile paa en saa falsk Grundvold, og som derfor maa betragtes som en Skamplet i enhver Lovbog.

Man maa virkelig undres over, hvorledes saa urigtige Anskuelser have kunnet opstaa og endnu mere over, hvorledes de have kunnet finde Ingang hos hæderlige Folk; men Grunden dertil kan for en stor Del findes deri, at der ikke tilstrækkeligt er skjælnet mellem Usædeligheds Uundgaaelighed og dens Nødvendighed.

Der er ingen Tvivl om, at Usædelighed har bestaaet fra umindelige Tider og vil vedblive at bestaa i alle fremtidige civiliserede Samfund, at den altsaa er uundgaaelig i Verden, — men derfra kan det ikke med nogensomhelst Berettigelse sluttes, at den for det enkelte Menneske er uundgaaelig: er en Nødvendighed. Hvad der gjæder om denne Last, finder Anvendelse paa enhver anden Last og Forbrydelse. Fordi det f. Ex. er uundgaaeligt i civiliserede Samfund, at der stjæles, vil dog intet fornuftigt Menneske deraf gjøre den Slutning, at det for det enkelte Menneske er nødvendigt at stjæle. Havde man itide faaet Syn

paa denne Forskjel, saa vilde man troligt nok have været befriet for at høre en saa uforstandig Slutning, som den: «Usædelighed vil aldrig ophøre, altsaa er den en Nødvendighed», — endsige at den skulde være en «Nødvendighed» alene for Manden, men ikke for Kvinden. Ingen Regjering vilde have indladt sig paa et «System» paa en saa meningsløs Slutning, og Verden vilde være bleven fri for uendelig megen Elendighed og deriblandt for den Skjændsel, at Tusinde af unge oftest umyndige Kvinder stadig endnu blive ofre, for at Mænd kunne faa tilfredsstillet en indbildt «Nødvendighed».

Til Sædeligheds-Lovgivningens Karakteristik.

Efter „National League Journal“. Ved L. S.

I.

Som et Eksempel paa hvor hensynsløst og uretfærdigt der uhindret kan gaas frem ligeoverfor unge, værgeløse Kvinder under de Tilstande, som Loven imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme skaber, og paa den Iver efter at opspore Bytte for den lovordnede Prostitution, som vistnok særligt det forkastelige Douceur-System opelsker hos Sædeligheds-Politiets Betjente, skulle vi fremsætte Følgende efter «National League Journal»* af 1ste Febr. 1882:

I Efteraaret 1880 forlod en i enhver Henseende agtværdig ung Pige sin Tjeneste i Aldershot hos Major Shaw paa Grund af dennes Forflyttelse til en anden By. Da hun nødigt vilde forlade Aldershot, hvor hendes Forlovede laa i Garnison, men havde Vanskelighed ved straks at finde en anden Tjeneste, tog hun foreløbigt Plads i et Vaskeri hos en Mrs. Birchall. Her boede og arbejdede hun til den 3die Decbr. s. A.; da hun denne Dags Aften vendte hjem fra en Udflugt, fandt hun Døren aflaaet og maatte da søge Nattely hos en Mrs. Sadler, af hvem hun fik at vide, at en Betjent samme Dag havde truet Mr. Birchall, som var ansat ved et af Regimenterne i Byen, med, at han, hvis han beholdt

* Et Maanedsbld, som udkommer i London.